

ROOMS2018

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

Η **Αίθουσα Τέχνης Καππάτος**, διοργανώνει, επιμελείται και παρουσιάζει για την επέτειο των 20 χρόνων από την πρώτη διοργάνωση το 1999 την ετήσια **Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης "ROOMS2018"** στην **Αίθουσα Τέχνης Καππάτος**, Αθηνάς 12, Αθήνα. Η έκθεση εγκαινιάζεται την **17^η Μαΐου** 2018 και θα διαρκέσει έως την 24^η Ιουνίου 2018.

Σε μια από τις πλέον δημοφιλείς και ιστορικές Εκθέσεις Σύγχρονης Τέχνης, 19 Επιμελητές Εκθέσεων, Ιστορικοί & Θεωρητικοί της Τέχνης, επιλέγουν από έναν πρωτοεμφανιζόμενο καλλιτέχνη ή ομάδα καλλιτεχνών και τους παρουσιάζουν στην **Αίθουσα Τέχνης Καππάτος**. Συμμετέχουν 22 καλλιτέχνες με εικαστικές, ηχητικές, φωτογραφικές εγκαταστάσεις, ζωγραφικά έργα, γλυπτά, projects, performances.

Η έκθεση ROOMS εκτείνεται στην Αίθουσα Τέχνης Καππάτος, όπου κάθε καλλιτέχνης ή ομάδα παρουσιάζεται σε δωμάτια και το περιβάλλον του δωματίου μεταμορφώνεται σε ένα προσωπικό χώρο του καλλιτέχνη. Δίνεται έτσι η δυνατότητα να αναδειχθούν και να καταγραφούν οι σύγχρονες τάσεις και προτάσεις στον εικαστικό χώρο και να δημιουργηθεί ένας ουσιαστικός και γόνιμος διάλογος.

Εγκαίνια Πέμπτη 17 Μαΐου 2018, 19:00 – 24:00

Διάρκεια Έκθεσης μέχρι την Κυριακή 24 Ιουνίου 2018.

Ώρες Λειτουργίας: Τετάρτη-Παρασκευή 16:00 – 22:00, Σάββατο-Κυριακή 12:00 – 22:00

Δευτέρα- Τρίτη: κλειστά

ROOMS2018

Επιμελητές: *Δηώ Καγγελάρη, Εύα Κέκου, Δώρα Κεχαγιά, Τάσος Κουτσουρής, Γιώτα Κωνσταντάτου, Κατερίνα Κωνσταντίνου, Κατερίνα Κωστή, Αρετή Λεοπούλου, Λυδία Μάργαρη, Θούλη Μισιρλόγλου, Αλέξιος Παπαζαχαρίας, Ηλίας Παπαηλιάκης, Ειρήνη Σαββανή, Χάρης Σαββόπουλος, Χριστίνα Σγουρομύτη, Φαίη Τζανετουλάκου, Λίνα Τσίκουτα, Ελένη Τσοποτού, Χριστιάνα Στάμου*

Καλλιτέχνες: *Αντώνης Αντωνίου, Παυλίνα Βαγιωνή, Ευαγγελία Δημητρακοπούλου, Αικατερίνη Διαμαντή, Θρασύβουλος Καλαιτζίδης, Μαριαλίζα Κάμπη, Στέλλα Καπεζάνου, Χαράλαμπος Κούρκουλης, Νιόβη Κρητικού, Άλκηστις Μαυροκεφάλου, Δημήτρης Μπαρούχος, Αρά Μπογοσιάν, Νεφέλη Μυρτίδη, Κώστας Παππάς, Στέλιος Ράιδος, Φιλίω Σαμψάκη, Ιφιγένεια Σδούκου, Ελένη Τσαμαδιά, Νίκος Τσικούρας, Δέσποινα Χαριτωνίδα, Μάριος Χατζηπροκοπίου, Adi Liraz*

Καλλιτέχνης: **Κώστας Παππάς**

Ένα δωμάτιο κατοικείται και αδειάζει διαρκώς, σχεδόν καθημερινά. Η πορεία της χρήσης του είναι εκ των πραγμάτων εφήμερη, πάντα με δεδομένα χρονικά όρια. Η κατοίκησή του, μάλιστα, θα μπορούσε άνετα να αποτελεί μια επαναλαμβανόμενη μεταφορά του κύκλου της ζωής, γεμάτη με ιστορίες ακμής και παρακμής, φιλοξενίας και εγκατάλειψης.

Αυτή η πνοή και η ζωή των τόπων και των χώρων αποτελούν τα δομικά στοιχεία που ενδιαφέρουν τον Κώστα Παππά στο σύνολο των εικαστικών του προσεγγίσεων. Τόποι και χώροι, οι οποίοι με την απουσία ανθρώπων και την παρουσία/σύνθεση παράταιρων αρχιτεκτονικών στοιχείων, στέκουν αχαρτογράφητοι και άχροντοι, στιβαρά σχεδιασμένοι, αλλά σταθερά ασαφείς..

Στα φετινά Rooms 2018, μέσα από την εικαστική του εγκατάσταση –σε έναν χώρο με σημειολογία απόλυτα ταιριαστή με τους προβληματισμούς του– θα σταθεί στο δίπολο κατοίκησης και εγκατάλειψης, θα κινηθεί ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι και με φωτοσκιάσεις δυο και τριών διαστάσεων, θα μας εντάξει στις μετα-ρεαλιστικές ιστορίες του. Ο Κώστας Παππάς είναι απόφοιτος της ΑΣΚΤ. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Επιμέλεια: **Αρετή Λεοπούλου**

Καλλιτέχνης: **Στέλιος Ράιδος**

Ένα δωμάτιο μελετημένα σκοτεινό με επιφάνειες απορρόφησης του φωτός περιμετρικά. Τέσσερα έργα στα οποία spot προβολείς βοηθούν τους πίνακες να εμφανιστούν απ' το σκοτάδι. Τα έπιπλα του δωματίου παραμένουν, επενδεδυμένα με πληθωρικά ανατολικό-βαλκανικά στοιχεία δίνοντας στον επισκέπτη μια οικεία αίσθηση ελληνικού ρουστίκ εσωτερικού.

Έχοντας ο ίδιος μελετήσει τις επιφάνειες χρώματος και λειτουργίας του φωτός στη βυζαντινή αγιογραφία κρατά το φως και την αναμνηση χωρίς το σύμβολο. Το υλικό χωρίς τη μεταφορά σε ιδεολόγημα. Το ιερό χωρίς το αφηγημα. Το σημαίνον γίνεται άρρητο, μένει δίχως σημασιόμορο. Το Ον της υπαρξιακής του οντολογίας, δηλαδή η προέλευση, η καταγωγή και η αιτία του Ράιδου, βρίσκεται σ' αυτές τις πηγές φωτός στο βάθος ενός ορεινού τοπίου- χώροι εστίασης, σημεία κατεύθυνσης και πορείας.

Στο άκρο του ευρωπαϊκού μηδενισμού ο Ράιδος υποκείμενο σκέψης και δημιουργίας της εποχής της εκμηδένισης των συμβόλων, προσπαθεί να εντοπίσει σημεία στα οποία το βλέμμα μπορεί να βρει σήμερα χώρο παραμονής για αναστοχασμό και στόχευση, φυγή ή επανασύνδεση.

Επιμέλεια: **Κατερίνα Κωστή , Χριστιάννα Στάμου**

Καλλιτέχνης: **Ιφιγένεια Σδούκου**

Η Ιφιγένεια Σδούκου με την εγκατάστασή της *Παραμυθία* δημιουργεί έργα εμπνευσμένα από το βίωμα μιας συγκεκριμένης συνομιλίας λόγου και εικόνας. Πρόκειται για το αποτέλεσμα της επί ένα χρόνο ανταλλαγής ποιημάτων και εικαστικής γραφής μεταξύ της ίδιας και της ποιήτριας Στέλλας Νταβαρούκα. Στα εικαστικά «μαξιλάρια» της χρησιμοποιεί την παραδοσιακή τεχνική του κεντήματος και αποτυπώνει με κόκκινη κλωστή ποιητικά αποσπάσματα. Το ίδιο το υλικό παραπέμπει σε προσωπικές στιγμές και αναμνήσεις που μπορεί να εδρεύουν τόσο στην παιδική ηλικία, όσο και στην ενήλικη ζωή. Η συνύπαρξη ποίησης και εικαστικής έκφρασης καλεί τον θεατή να αφήσει το προσωπικό του «αποτύπωμα», καθώς μπορεί να αγγίξει, ακόμη και να ακουμπήσει το κεφάλι του στο μαξιλάρι, δημιουργώντας έτσι την δική του *παρηγορία*.

Επιμέλεια: **Ειρήνη Σαββανή**

Καλλιτέχνης: **Φιλώ Σαμψάκη**

Ένα ηχητικό περιβάλλον με διαδραστικό χαρακτήρα, που συνίσταται στην ανάπτυξη ιδιόφωνων ηχητικών στοιχείων, παρουσιάζει η Φιλώ Σαμψάκη. Λυγισμένα τμήματα ξύλου, ελλειπτικού σχήματος, συγκρατούν τεντωμένες μεταλλικές χορδές, δημιουργώντας μια επισκέψιμη δίοδο. Οι θεατές, ευρισκόμενοι στο εσωτερικό του «ηχείου», μπορούν να δονούν τις χορδές, να παράγουν αυτοσχεδιαστικά ήχους διαφορετικής τονικότητας, ενεργοποιώντας τη διάθεση ακουστικού πειραματισμού και επικοινωνίας, μέσα από τη συμμετοχική διαδικασία. Έννοιες που αφορούν την αισθητική του ήχου, της διάρκειας και των παύσεων, του διαστήματος και της χροιάς, επανεξετάζονται μέσα από τη βιωματική εμπλοκή, ενώ ταυτόχρονα τα συστατικά στοιχεία της εγκατάστασης, η φυσική δομή και το σχήμα των μονόχορδων, το μεταλλικό ηχητικό νήμα, καθορίζουν τη σχέση του υποκειμένου με το αντικείμενο και τις προεκτάσεις του. Συντίθεται έτσι ένα δυναμικό πλαίσιο, ένα υπόβαθρο, που παρέχει τις προϋποθέσεις της σύνδεσης του ατόμου με τον κόσμο και την ιστορία του, του πνεύματος με την εμπειρία, της τέχνης και της καθημερινότητας, μέσα στο οποίο μπορεί να ενσωματωθεί η προσωπική του αφήγηση.

Επιμέλεια: **Τάσος Κουτσουρής**

Καλλιτέχνης: **Δέσποινα Χαριτωνίδα**
“*Sonnergarten*”

Η Δέσποινα Χαριτωνίδα (Αθήνα, 1991) παρουσιάζει το έργο *Sungarden*. Η νεαρή performer και γλύπτρια παρουσιάζει μια in situ εγκατάσταση εστιάζοντας σε θέματα σχετικά με την τέχνη και το εφήμερο, το χρήμα και την αξία του. Η εγκατάσταση αποτελείται από ένα παραλληλόγραμο βάθρο 220 x 100, που προσομοιάζει με ένα διπλό κρεβάτι. Η εγκατάσταση καταλαμβάνει σχεδόν όλη την επιφάνεια του χώρου, αφήνοντας ένα περιθώριο 30 περίπου εκατοστών από τους τοίχους που ορίζουν τον χώρο. Το κρεβάτι είναι καλυμμένο με φύλα χρυσού. Οι θεατές προκειμένου να δουν την εγκατάσταση θα είναι αναγκασμένοι περπατήσουν περιμετρικά σε ένα στενό, ασφυκτικό διάδρομο. Το κρεβάτι θα απέχει 30 εκατοστά και θα μοιάζει να αιωρείται ενισχύοντας την αίσθηση του εφήμερου και της ανασφάλειας.

Το κρεβάτι, ένα διαχρονικό σύμβολο της ασφάλειας, συνώνυμο της ξεκούρασης και των στιγμών που ο καθένας αφιερώνει στον εαυτό του, μετατρέπεται σε μια λαμπερή, απαστράπτουσα επιφάνεια καθώς είναι καλυμμένο από φύλα χρυσού. Τα φύλα χρυσού λαμπερά και πολύτιμα, αλλά ευαίσθητα και εύθραυστα, αρχίζουν σταδιακά να καταστρέφονται από την κίνηση και το περπάτημα των θεατών γύρω από την κατασκευή. Με την πάροδο του χρόνου και εξαιτίας της κίνησης του ίδιου του ανθρώπου, ο χρυσός θα εξαφανιστεί και θα παραμείνουν μόνο κάποια ίχνη του αποκαλύπτοντας την ψυχρή και αφιλόξενη επιφάνεια που κρύβεται από κάτω. Ένα κρεβάτι λαμπερό μεν, αλλά σκληρό και τραχύ, το οποίο θα οδηγηθεί σιγά σιγά στην αποσύνθεση. Τα δύο βασικά στοιχεία του έργου, το κρεβάτι και ο χρυσός, χάνουν σταδιακά τον αρχικό τους προορισμό και ο ρόλος τους ακυρώνεται.

Το έργο πραγματεύεται έννοιες όπως η ασφάλεια και η αξία του χρυσού και του χρήματος σήμερα την σχέση του ανθρώπου με το χρήμα, το σύστημα των αξιών, καθώς και τις προτεραιότητες που θέτουν οι άνθρωποι σε μία δύσκολη κοινωνικοπολιτική συγκυρία όπως η σημερινή.

Επιμέλεια: **Ελένη Τσοποτού**

Καλλιτέχνης: **Αικατερίνη Διαμαντή**
“It’s Ninas world”

Μέσα στα στενά όρια ενός δωματίου, η καλλιτέχνης δημιουργεί έναν δικό της φανταστικό κόσμο, περιφραγμένο από τούβλα ονείρων. Οι παιδικές αναμνήσεις και οι προβληματισμοί απέναντι στα σύγχρονα γεγονότα αποτέλεσαν εφαλτήρια για την σύλληψη και τη δημιουργία του παραμυθιού αυτού. Η πίστη στην εσωτερική ζύμωση αποτυπώνεται μέσα από τις εξανθρωπισμένες μορφές των ηρώων, οι οποίες ξεχειλίζουν από συναισθήματα και αγάπη, όπως ακριβώς και η ανθρώπινη ψυχή. Η Αικατερίνη Διαμαντή οδηγήθηκε στη δημιουργία μιας κοινωνίας που – αν και φαντασική – χαρακτηρίζεται από αυθεντικότητα και αλήθεια. Σε μια προσπάθεια συνεχούς αυτοπροσδιορισμού, κατόρθωσε να μεταμορφώσει την πραγματικότητα γύρω της σε έναν κόσμο που τροφοδοτείται από την αέναη ανταλλαγή συναισθημάτων.

Επιμέλεια: **Λυδία Μάργαρα**

Καλλιτέχνης: **Αντώνης Αντωνίου, Μάριος Χατζηπροκοπίου**

Ο εικαστικός Αντώνης Αντωνίου και ο ποιητής και θεωρητικός Μάριος Χατζηπροκοπίου παρουσιάζουν μια εγκατάσταση που διερευνά τα όρια του χάρτη και της χαρτογράφησης, αντιστρέφοντας το ψηφιακό σε αναλογικό. Οι θεατές καλούνται να αναγνώσουν μια φανταστική γεωγραφία, περιπλανώμενοι/ες σε ένα πλέγμα συνειρμικών διαδρομών.

Επιμέλεια: **Θούλη Μισυρλόγλου**

Καλλιτέχνης : **Ευαγγελία Δημητρακοπούλου, Μαριαλίζα Κάμπη, Άλκηστη Μαυροκέφαλου**

Τρεις καλλιτέχνιδες, οι Ευαγγελία Δημητρακοπούλου, Μαριαλίζα Κάμπη και Άλκηστη Μαυροκέφαλου που μόλις αποφοίτησαν από την ΑΣΚΤ και στο έργο τους χρησιμοποιούν διαφορετικά μέσα και υλικά, παρουσιάζονται σε μία ενότητα.

Η Ευαγγελία Δημητρακοπούλου χρησιμοποιεί γύψο με υφάσματα ή ασήμι με εκμαγείο τμήματος ανθρώπινου λαιμού. Με διάφορα υλικά αναπαράγονται επιλεκτικά τμήματα του σώματος, μιας και το ανθρώπινο σώμα το συσχετίζει με τις αναμνήσεις. Έτσι αναπαράγει τρία σημεία του σώματος, όπου θεωρητικά αναπαράγεται η μνήμη. Τη σφαγή, δηλαδή το θυρέο, τα μαλλιά και τον πρώτο αυχενικό σπόνδυλο, ήτοι τον άτλαντα, με διάφορα υλικά, με υφάσματα ή με κέντημα.

Η Μαριαλίζα Κάμπη κατασκευάζει εντυπωσιακά τυπώματα σε μάρμαρο, αναπαράγοντας την επιφάνεια εργασίας ηλεκτρονικού υπολογιστή. Αντιθετικά στοιχεία συνυπάρχουν, τόσο στην ιδέα, όσο και στην εκτέλεση. Απλές μεταξοτυπίες τυπωμένες σε μάρμαρο Διονύσου. Η εικόνα, το τύπωμα είναι πρακτικά η οθόνη του υπολογιστή, οπότε ένα παραδοσιακό μέσο χαρακτηριστικής μετατρέπεται σε νέο μέσο με φωτεινή επιφάνεια σε παραδοσιακό μάρμαρο.

Η Άλκηστη Μαυροκέφαλου δημιουργεί έργα με διαφορετικά υλικά, ρητίνες που μοιάζουν με φυσικά καουτσούκ, λάστιχα, κεριά, χρώμα. Διερευνά τα γεωμετρικά όρια της φύσης, σε σχέση με την ανθρώπινη ανατομία σαν γεωμετρία. Με κύρια χαρακτηριστικά την ψευδαίσθηση, το γεωμετρικό στοιχείο και το μίνιμαλ ξαφνιάζει με την τελική απόδοση των αντικειμένων σε σχέση με τα υλικά.

Δημιουργείται μία καλή συνομιλία μέσα από την διαφορετικότητα, την πρωτοτυπία και την ποικιλομορφία της προσωπικής τους δημιουργίας.

Επιμέλεια: **Λίνα Τσίκοιτα**

Καλλιτέχνης: **Θρασύβουλος Καλαιτζίδης**
“Ορέστια re-loaded”

Η τριλογία της Ορέστειας από τον Αισχύλο μεταφέρεται με σύγχρονα μέσα σε έναν άχρονο τόπο από το νέο απόφοιτο της ΑΣΚΤ Θρασύβουλο Καλαϊτζίδη. Η Φροϋδική έμφαση στην αυτοκαταστροφική τάση του ανθρώπου, η οποία συνθέτει έναν κύκλο δυσδιαμονίας, εκδίκησης και αίματος ζωντανεύει μέσα από τη σουρεαλιστική συνύπαρξη μεγεθυμένων αντικειμένων από ελαφρύ υλικό, που αντιστοιχούν στους ήρωες του έργου, λειτουργώντας ως σύμβολα της εύπλαστης ανθρώπινης κατάστασης.

Επιμέλεια: **Φαίη Τζανετουλάκου**

Καλλιτέχνης: **Εύη Ελευθεριάδου, Παυλίνα Βαγιωνή**
“Εφήμερη τέχνη και διαχρονικό lifestyle”

Η Παυλίνα Βαγιωνή δίνει ένα σώμα δουλειάς που μεταχειρίζεται νέα μέσα (video, performance, installation) και σκηνογραφία, μουσική, λογοτεχνία, θέατρο για να συνθέσει μια τέχνη δυναμικά συναισθητική που ενεργοποιεί παράλληλες αισθητηριακές εμπειρίες και προκαλεί τα όρια της αντίληψής μας.

Η Εύη Ελευθεριάδου παίζει με τις αξίες, Τα όρια μεταξύ υψηλής τέχνης και «χαμηλού» lifestyle, εφήμερου και διαχρονικού, αυθεντίας και πλαστότητας δοκιμάζει η Εύη Ελευθεριάδου με τα Louis Vuitton γλυκά έργα της σε μια τέχνη που αντιπαραθέτει τα παραπάνω στοιχεία με χιούμορ, παιχνιδιάρικη διάθεση και αξιολογική αυστηρότητα.

Επιμέλεια: **Γιώτα Κωνσταντάτου**

Καλλιτέχνης: **Νίκος Τσίκουρας**

Το πρόδηλο στο έργο του Νίκου Τσίκουρα, περισσότερο ίσως και από τους όποιους αισθητικούς προσανατολισμούς είναι το σωματικό στοιχείο. Η σωματική γραφή. Η γραφή αυτή είναι η σιωπή που κυριαρχεί ανάμεσα στις οπτικές μονάδες της εικόνας, οι οποίες ταλαντεύονται ανάμεσα στην Ύπαρξη και το Υπάρχον. Το έργο δεν συνίσταται μόνο από τη “γραφή” της εικόνας του αλλά και από την προφανή πρόθεση να διευρύνθει το αισθητηριακό σε βάρος του αισθητικού. Πράγματι, καταφέρνει να συνοψίσει σειρά ζητημάτων που έθεσε η τέχνη από τα χρόνια του 1960 ακόμα, μέχρι και την εποχή που εμφανίζονται προβληματισμοί και λύσεις που εύκολα και πρόχειρα προσδιορίζουμε σαν μεταμινωμιαστικές.

Επιμέλεια: **Χάρης Σαββόπουλος**

Καλλιτέχνης: **Adi Liraz**

Η Adi Liraz ερευνά, εδώ και καιρό, την ιστορία της οικογένειας της και κατ' επέκταση της Εβραϊκής κοινότητας των Ιωαννίνων, μέσα από τις αφηγήσεις και τις αναμνήσεις των γυναικών της κοινότητας. Οι προσωπικές αναμνήσεις διαπλέκονται με την επίσημη ιστορία μέσα από το έργο της Adi Liraz, με σκοπό να υψώσουν μια πλευρά της ιστορίας που παραμένει στη σκιά. Το έργο αποτυπώνει μια εν εξελίξει καλλιτεχνική έρευνα που διεξάγεται ανάμεσα στο Βερολίνο, την Αθήνα και τα Γιάννενα και συλλέγει τόσο προφορικές μαρτυρίες όσο και υλικά τεκμήρια. Η performance της Adi Liraz που παρουσιάζεται εδώ για πρώτη φορά, αξιοποιεί αυτά τα υλικά τεκμήρια και οικειοποιείται τις αφηγήσεις ώστε να ανατρέψει παγιωμένες θεωρήσεις της ιστορίας.

Επιμέλεια: **Δώρα Κεχαγιά, Κατερίνα Κωνσταντίνου**

Καλλιτέχνες: **Ελένη Τσαμαδιά, Νιόβη Κρητικού, Αρά Μπογοσιάν**
“Explosive”

Με άξονα το κομβικό κείμενο του Walter Benjamin για τον Άγγελο της Ιστορίας που με τη σειρά του εμπνέεται από τον πίνακα Angelus Novus του Paul Klee (1920), προτείνουμε μια σειρά επιτελεστικών δράσεων υπό τον τίτλο *Explosive*. Κύριος συντελεστής αυτής της διπλής περφόρμανς είναι η εικαστικός Ελένη Τσαμαδιά, σε συνεργασία με τους Νιόβη Κρητικού και Αρά Μπογοσιάν. Η ομάδα των νέων αυτών καλλιτεχνών διακρίνεται κυρίως για την τόλμη και τον πειραματισμό με τον οποίο προσεγγίζουν τα κοινωνικά φαινόμενα της εποχής τους.

Επιμέλεια: **Χριστίνα Σγουρομότη**

Καλλιτέχνης: **Νεφέλη Μυρτίδη**

Η Νεφέλη Μυρτίδη επικεντρώνεται στη διαλεκτική σχέση ανάμεσα στο μέσα και στο έξω, στο δημόσιο και στο ιδιωτικό, στο κλειστό και στο ανοιχτό. Η καλλιτέχνης προσεγγίζει τις παραστατικές τέχνες από διαφορετικές όψεις (περφόρμανς, σκηνικά, κοστουμια, σχεδιασμός φωτισμών).

Επιμέλεια: **Δηώ Καγγελάρη**

Καλλιτέχνης: **Στέλλα Καπεζάνου**
“All about love and other stories”

Η ζωγραφική εγκατάσταση της Στέλλας Καπεζάνου 'all about Love and other stories' εμπνέεται από ένα προσωπικό βιώμα της ίδιας. Η εγκατάσταση αυτή εκτυλίσσεται σε δύο άξονες χρονικούς-δημιουργώντας ένα ενιαίο αφήγημα. Η ιστορία η οποία αποτέλεσε την έμπνευση για το έργο αυτό λαμβάνει χώρα στο Los Angeles κάποιο καιρό πριν. Ο ακριβής χρόνος δεν έχει σημασία. Η ιστορία, την οποία αφηγείται η Στέλλα Καπεζάνου έχει λάβει ούτως ή άλλως μία νέα υπόσταση κάτω από το διαστρεβλωτικό φακό της μνήμης -όπως συνήθως μάλιστα συμβαίνει αλλά και τη χρονική διαμεσολάβηση ανάμεσα στην εμπειρία αυτή και τη μεταγραφή της.

ο έργο All about Love and Other stories αυτό είναι μία εγκατάσταση, η οποία αποτελείται από ένα κεντρικό ζωγραφικό έργο και 12 μικρά ζωγραφικά έργα, τα οποία αποτυπώνουν τη ψυχική κατάσταση του Υποκειμένου/κεντρικού προσώπου και τοποθετούν την ιστορία μέσα στο χώρο μέσα από σημειολογικά στοιχεία που παραπέμπουν στο Los Angeles.

Σε ένα δεύτερο επίπεδο, όπου η ιστορία αυτή εξελίσσεται γύρω από ένα άλλο άξονα - τα σχόλια τόσο του Υποκειμένου στην ιστορία αυτή, όσο και της συζήτησης που αναπτύσσεται μέσα από τη διάδραση που πραγματοποιείται στα νέα μέσα (σχόλια, παρεμβάσεις σε στοιχεία που φωτίζουν την ιστορία) δημιουργούν μία νέα συνθήκη post truth, όπου η αμεσότητα της έκφρασης και των δυνατοτήτων που παρέχουν οι νέες τεχνολογίες, τεχνολογίες τείνουν κάποιες φορές να διαμορφώνουν ένα νέο περιβάλλον οικειοποίησης των αισθημάτων, και παρέμβασης δεδομένων, ή/και ανασκευής της ιστορίας με ένα νέο τρόπο αναπαραγωγής της αφηγηματικότητας στο βωμό της αλήθειας ή και τη παραγωγή μίας " νέας αλήθειας".

Η συνθήκη αυτή αναπτύσσεται στην ζωγραφική εγκατάσταση αυτή μέσα από μικτά μέσα (ήχο, εικόνα, νέες τεχνολογίες) δημιουργώντας ένα πλαίσιο άμεσης διάδρασης με το κοινό, έτσι ώστε να κατανοήσει την αφηγηματικότητά του έργου ως όλο αλλά και τη διαδοχή, εξέλιξη της αφηγηματικότητας αυτής, ανασυνθέτοντας ένα περιβάλλον και απευθύνοντας ερωτήματα που αφορούν νέες συνθήκες πολιτισμικές, αλλά και τρόπους διάδρασης σε κοινωνικό επίπεδο.

Επιμέλεια: **Εύα Κέκου**

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

